

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 428/21
29.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Мирјане Поповић и др Миодрага Мајића, чланова већа, са вишим саветником Снежаном Доганџић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ и др., одлучујући о жалбама јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, браниоца окривљеног АА, адвоката Палибрк Драгана, браниоца окривљеног ББ, адвоката Марковец Тамаре и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Петровић Александра, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К број 696/19 од 25.12.2020. године, у седници већа одржаној у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног ВВ, адвоката Петровић Александра и браниоца окривљеног АА, адвоката Палибрк Драгана, у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, уредно обавештеног, дана 29.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, браниоца окривљеног АА, адвоката Палибрк Драгана, браниоца окривљеног ББ адвоката Марковец Тамаре и браниоца окривљеног ВВ, адвоката Петровић Александра, а пресуда Вишег суда у Београду К број 696/19 од 25.12.2020. године, **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К број 696/19 од 25.12.2020. године, окривљени АА, ББ и ВВ оглашени су кривим и то окривљени АА и ББ због извршења кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ и кривичног дела разбојништво у саизвршилаштву из члана 206 став 1 у вези члана 33 КЗ, а окривљени АА и ВВ због извршења два кривична дела разбојништва из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ, па суд окривљеном АА за

извршено кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ, претходно утврђује казну затвора у трајању од 3 (три) године, за извршена три кривична дела разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ претходно утврђује казну затвора у трајању од 2 (две) године, а затим применом одредбе члана 67 став 1 КЗ, окривљеном опозива условну осуду изречену пресудом Првог основног суда у Београду Спк 845/17 од 14.11.2017. године због кривичног дела из члана 204 став 1 у вези са чланом 61 КЗ и казну затвора из те пресуде у трајању од 1 (једне) године узима као утврђену, те даљом применом одредбе члана 60 КЗ, окривљеног осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, а на основу члана 63 КЗ окривљеном се уз изречену казну затвора има урачунати време проведено у притвору по решењу дежурног судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп број 472/19 од 27.10.2019. године, који му се има рачунати од 25.10.2019. године, када је ухапшен, па надаље.

Суд окривљеном ББ, за извршено кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ, претходно утврђује казну затвора у трајању од 3 (три) године, за извршено кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ претходно утврђује казну затвора у трајању од 2 (две) године, а затим применом одредбе члана 67 став 1 КЗ, окривљеном опозива условну осуду изречену пресудом Другог основног суда у Београду К 221/19 од 05.07.2019. године, због кривичног дела из члана 204 став 1 тачка 1 у вези са чланом 30 КЗ и казну затвора из те пресуде у трајању од 8 (осам) месеци узима као утврђену, те даљом применом одредбе члана 60 КЗ, окривљеног осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, а на основу члана 63 КЗ, окривљеном се у изречену казну затвора има урачунати време проведено у притвору по решењу дежурног судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп број 472/19 од 27.10.2019. године, који му се има рачунати од 25.10.2019. године, када је ухапшен, до 25.12.2020. године, када је притвор према окривљеном укинут.

Суд окривљеном ВВ за извршена два кривична дела разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ претходно утврђује казну затвора у трајању од по 2 (две) године, а затим применом одредбе члана 67 став 1 и члана 70 КЗ, окривљеном опозива условну осуду изречену пресудом Трећег основног суда у Београду Спк 439/17 од 16.10.2017. године, због кривичног дела из члана 204 став 1 тачка 3 у вези са чланом 61 КЗ и казну затвора из те пресуде у трајању од 8 (осам) месеци узима као утврђену, те даљом применом одредбе члана 60 КЗ, окривљеног осуђује на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, а на основу члана 63 КЗ, окривљеном се у изречену казну затвора има урачунати време проведено у притвору по решење дежурног судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп број 478/19 од 31.10.2019. године, који му се има рачунати од 29.10.2019. године, када је ухапшен, до 25.12.2020. године, када је притвор према окривљеном укинут.

На основу члана 83 КЗ, према окривљеном ВВ се изрече мера безбедности обавезно лечење наркомана, који ће се извршавати у заводу за извршење казни затвора и има трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од 3 (три) године.

Време проведено у установи за лечење урачунава се у казну затвора.

На основу члана 87 КЗ, према окривљеном АА се изрече мера безбедности - одузимање предмета и то једног пластичног пиштоља (реплике) црне боје са натписом "Made in Taiwan Pat.P" на раму пиштоља исписаним бројевима ...

На основу члана 258 став 4 ЗКП, упућују се оштећени ГГ и ДД да своје имовинскоправне захтеве остварују у парничном поступку.

На основу члана 264 став 4 ЗКП, ослобађају се окривљени дужности плаћања трошкова кривичног поступка.

Против наведене пресуде, жалбе су изјавили:

- јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, због одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, побијану пресуду преиначи, те окривљеном АА изрекне јединствену казну затвора у трајању од 7 (седам) година, окривљеном ББ изрекне јединствену казну затвора у трајању од 5 (пет) година и 6 (шест) месеци и окривљеном ВВ изрекне јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци.

- бранилац окривљеног АА, адвокат Палибрк Драган, због повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да га сходно члану 447 ЗКП, другостепени суд обавести о дану и часу одржавања седнице другостепеног већа, како би истој присуствовао.

- бранилац окривљеног ББ, адвокат Марковец Тамара, из свих законских основа, са предлогом да другостепени суд побијану пресуду у тачки један изреке укине и упуту предмет првостепеном суду на поновно суђење или усвоји предметну жалбу и преиначи побијану пресуду у тачки 1 изреке, у смислу навода ове жалбе.

- бранилац окривљеног ВВ, адвокат Петровић Александар, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, са предлогом да другостепени суд закаже седницу већа у смислу члана 447 ЗКП, о којем дану и часу ће обавестити окривљеног и његовог браниоца, те да усвоји жалбу и укине првостепену пресуду, те врати предмет првостепеном суду на поновно одлучивање, како би се у поновљеном поступку отклониле неправилности и незаконитости учињене приликом доношења ожалбене пресуде.

Одговор на жалбу јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктж 639/19 од 18.01.2021. године изјављене против пресуде Вишег суда у Београду К број 696/19 од 25.12.2020. године, изјавио је бранилац окривљеног ББ, адвокат Марковец Тамара, са предлогом да се предлог тужилаштва одбије као неоснован.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у свом поднеску Ктж број 481/21 од 17.05.2021. године, предложио да се жалба јавног тужиоца усвоји, а жалбе бранилаца окривљених одбију као неосноване и првостепена пресуда преиначи сходно тужиоцевом жалбеном предлогу.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 447 ЗКП, у присуству браниоца окривљеног ВВ, адвоката Петровић Александра и браниоца окривљеног АА, адвоката Палибрк Драгана, у одсуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, уредно обавештеног и окривљеног ВВ за кога нема доказа да је уредно обавештен, бранилац окривљеног ВВ, адвокат Петровић Александр изјавио је да је добио податак да се окривљени налази у притвору по решењу Посебног одељења за организовани криминал Вишег суда у Београду, те да повлачи предлог за присуство окривљеног седници већа и предлаже да се седница већа одржи. На седници већа Апелациони суд је размотрио целокупне списе предмета, заједно са побијаном пресудом коју је испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени жалбених навода и предлога, а имајући у виду и предлог заменика Апелационог јавног тужиоца у Београду, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Марковец Тамаре, побија се првостепена пресуда због битних повреда одредаба кривичних поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП и указује да су разлози који су наведени о чињеницама које су предмет доказивања нејасни и у знатној мери противречни, те да није могуће испитати законитост и правилност побијане пресуде.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног, по оцени овог суда, првостепена пресуда је јасна и разумљива и садржи разлоге о одлучним чињеницама, из којих се поуздано закључује како су окривљени извршили предметна кривична дела и које су радње предузели ради њиховог извршења. Такође, из наведених разлога се види који докази потврђују одлучне чињенице извршења кривичних дела и како их је првостепени суд ценио, а што је све у складу са садржином доказа на којима се заснива његово утврђење и закључци.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Марковец Тамаре, побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да је опис начина извршења кривичног дела из тачке 1 оптужнице тужилац засновао на доказу који је касније у поступку отклоњен, те није изведен у доказном поступку. Истиче да је исказ оштећеног ГГ противречан чињеничним наводима из диспозитива оптужнице, односно изреке побијане пресуде, те да из наведеног јасно произилази да се изрека пресуде заснива на чињеничном опису који по слову оптужнице произилази из доказа који у поступку није изведен (снимак број 3 ТЦ елком). Узимајући у обзир да је извођење спорног доказа суд отклонио, с обзиром да је заменик ВЈТ у Београду на главном претресу повукао предлог да се у наведени снимак изврши увид због техничких немогућности да се ЦД репродукује, то је поступајући заменик ВЈТ био дужан да прецизира и/или измени чињеничне наводе диспозитива саме оптужнице, уподобљављајући опис, начин извршења кривичног дела разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ, тако што би ограничио опис у складу са исказом оштећеног ГГ, као јединим изведеним доказом, из којег би се могао црпети чињенични опис начина извршења наведеног кривичног дела. Наведено из разлога што изрека пресуде одговара диспозитиву оптужнице, међутим није подударна са изведеним

доказима на главном претресу, те је побијана пресуда у ставу првом изреке незаконита и неправилна, па у наведеном делу не може да производи правно дејство.

Такође се указује да из исказа сведока оштећеног ГГ не произилазе наводи из изреке пресуде али оно што несумњиво произилази јесу чињенице да су лица која су га напала у моменту када су му се обратила стајала испред њега на свега метар удаљености и да је критичном приликом део паркинга на којем је нападнут био добро осветљен. Са друге стране, из записника о препознавању лица се утврђује да је оштећени ГГ са сигурношћу од 80 % указао на лице које је над њим извршило разбојништво односно није препознало лице, те се указује да је препознавање лица извршено свега 20-так дана након одигравања догађаја и да сходно изнетом не постоје околности због којих је оштећени могао погрешити у идентификацији учиниоца. Истиче се да је једино што повезује окривљеног ББ и кривично дело из тачке 1 оптужнице јесу једна платна картица Дина Поштанске штедионице и један исечак на име КГГ, који су одузети од оптуженог након протеча месец дана од дана одигравања догађаја.

Такође се жалбом истиче да даље правно квалификујући чињенично стање које у поступку није на несумњив начин утврђено, првостепени суд изводи погрешан закључак да је кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ извршено у саизвршилаштву, те оглашава кривим и окривљеног ББ за кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 КЗ иако не постоји ни један доказ да је окривљени ББ учествовао на непосредан или посредан начин у извршењу тешких телесних повреда оштећеном ГГ. Из саме садржине оптужнице може се утврдити да је само једно лице нанело повреде оштећеном и према оптужници, ради се о АА, те не постоје докази да је другооптужени чињењем допринео или омогућио наношење истих, као што нису пружени докази о саизвршилаштву – постојање заједничке одлуке и претходног договора о битним елементима кривично дела. Нејасни су наводи првостепеног суда којима образлаже да је, да се ради о саизвршилаштву утврдио имајући у виду да су окривљени претходно заједно дошавши на место извршења кривичног дела, истовремено оштећеног оборили на земљу, шутирали, а затим одузели торбицу са новцем и вредним предметима, заједно се удаљивши, те да је сваки од окривљених кривично дело извршио са умишљајем. Овако описан начин извршења кривичног дела није подударан са изреком пресуде, па је побијана пресуда из наведеног разлога у ставу првом изреке незаконита и неправилна.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Палибрк Драгана, побија се првостепена пресуда због погрешно утврђеног чињеничног стања и указује да је извршено препознавање од стране оштећеног ГГ свега 20-так дана након извршеног кривичног дела и тада исти није препознао окривљеног као извршиоца предметног кривичног дела, а током истраге извршено је још три препознавања од стране других оштећених у овом поступку и сва тројица су са несумњивом сигурношћу препознали окривљеног, те овај податак говори у прилог чињеници да би и ГГ сигурно препознао окривљеног АА да је овај којим случајем извршио то кривично дело али није из простог разлога што га окривљени АА није извршио. Такође се наводи да телефон који је по потврди о привремено одузетим предметима од 25.10.2019. године одузет од окривљеног АА, уопште није телефон који је припадао ГГ и указује да је телефон који

је враћен оштећеном ГГ "Samsung Galaksi J2 pro", сребрно плаве боје ИМЕИ бројева ... и ..., док је телефон који је одузет од АА "Samsung Galaksi J2 pro" сребрне је боје и неутврђеног ИМЕИ броја. Очигледно је да се ради о потпуно различитим телефонима и да је телефон који је одузет од окривљеног АА и за који је лепо објаснио да припада његовој ванбрачној супрузи, потпуно други телефон у односу на онај који је враћен оштећеном ГГ, те због тога ни овај доказ који је тужилаштво презентовало не указује на окривљеног АА као извршиоца тог кривичног дела. Указује се да из оптужнице и пресуде произилази да су кривична дела из тачке 1 и тачке 3 извршена практично исте вечери, у размаку од неких 2 сата и са потпуно различитим виновницима, што је доста неживотно и нереално, те да су у својим исказима окривљени ВВ и окривљени АА практично у потпуности признали своје учешће у догађају описаном у тачки 3 оптужнице, у којем су веома детаљно описали све шта се догађало инкриминисаном приликом и непосредно пре тога, те по њиховим исказима се јасно може видети да су пре инкриминисаног догађаја он и окривљени АА седели и причали у кући окривљеног АА и да су око поноћи изашли ван куће, а то значи да је окривљени АА није у исто време могао бити у својој кући са окривљеним ВВ и код ТЦ ... са окривљеним ББ.

Жалбом браниоца окривљеног ВВ, адвоката Петровић Александра, побија се пресуда због погрешно и непотпуно утврђеног чињенично стања и указује да је првостепени суд утврдио да је окривљени ВВ критичном приликом, након кратке расправе окривљеног АА са оштећенима ЂЂ и ЕЕ, пришао оштећенима и у њих уперио реприку пиштоља и наредио оштећенима да изваде све из џепова, међутим, по ставу одбране, овако утврђено чињенично стање не произилази из доказа који су изведени на главном претресу, из разлога што је окривљени ВВ у својој одбрани изјавио да се оштећенима није обраћао, а које наводе је потврдио и оштећени ЕЕ на главном претресу, где је навео да му се критичном приликом обратио окривљени АА, који га је том приликом препознао у судници. Из овако погрешно утврђеног чињеничног стања суд изводи погрешан закључак који се огледа у директном умишљају окривљеног ВВ. Наиме, према утврђеном чињеничном стању пре тренутка одигравања критичног догађаја, закључује се да окривљени ВВ и окривљени АА нису имали никакав претходни договор у вези извршења кривичног дела које им се ставља на терет, заправо јасно произилази да је кривично дело извршено из једне инцидентне ситуације када је окривљени АА у алкохолисаном стању пришао оштећенима у циљу физичког обрачуна, а након тога претњом оштећенима стекао противправу имовинску користим, а окривљени ВВ је месту одигравања догађаја пришао тек након што је приметио да понашање окривљеног АА може да изазове озбиљнији физички сукоб, па је реплику оружја уперио у правцу оштећеног ЕЕ како би спречио физичко насиље, до којег би по својој прилици и дошло. Истиче се да се из списка предмета може закључити да окривљени ВВ критичног дана пре тренутка извршења кривичног дела са собом није имао никакву реплику оружја већ је реплика пиштоља била у власништву окривљеног АА, што произилази из потврде о одузетим предметима коју је потписао окривљени. Окривљени ВВ је признао извршење дела у погледу радњи извршења али посредно је негирао саму квалификацију кривичног дела, те се из самог понашања окривљеног ВВ може закључити да није постојао јединствени умишљај са окривљеним АА већ евентуално неки нижи степен саучесништва од саизвршилаштва. Имајући у виду напред наведено, умишљај ВВ ни у једном тренутку није био усмерен у правцу стицања имовинске користи, већ ка сузбијању насиља, па је сасвим јасно из ког разлога

окривљени ВВ није ни усмерио реплику оружја ка оштећеном ЂЂ, јер тај оштећени није показивао никакву спремност да се физички супростави окривљеном АА.

Међутим, насупротив овим жалбеним наводима бранилаца окривљених, Апелациони суд у Београду, као другостепени, налази да је првостепени суд на основу свих изведених и правилно оцењених доказа, и то одбране окривљених АА, ББ и ВВ, исказа оштећених ГГ, ДД, ЂЂ и ЕЕ, те изведених писмених доказа, све одлучне чињенице довољно расветлио, чињенично стање како у погледу објективних, тако и у погледу субјективних околности дела у свему правилно и потпуно утврдио и за свој чињенично-правни закључак дао довољне, јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду, као другостепени, а који се жалбеним наводима бранилаца окривљених не доводе у сумњу.

Пре свега, првостепени суд је, ценећи доказе како појединачно, тако и у њиховој међусобној вези, правилно и потпуно утврдио чињенично стање ближе описано под тачком један изреке првостепене пресуде. Овакво чињенично стање првостепени суд је, и по налажењу Апелационог суда у Београду као другостепеног, правилно и на несумњив начин утврдио на основу исказа оштећеног ГГ, који исказ је правилно прихватио, будући да је јасан, детаљан и уверљив и доследан у претходном поступку и на главном претресу, имајући у виду да је оштећени детаљно описао догађај, односно на јасан и недвосмислен начин описао и физичку конституцију лица која су му пришла с леђа и рекли “Дај новчаник”, при чему су репетирали пиштоље, наводећи да су исте висине, старости око 25-26 година, кратко ошишани, с тим што се сведоку чини да је један од њих био тамнијег тена, те је детаљно описао све радње које су та лица предузела, да је он тада једног ударио у лице, а другог шутнуо, али су му они узвратили и оборили га на земљу, шутирали, али не зна да ли су га ударили пиштољем, јер се све брзо дешавало, те да му је пиштољ који су уперили у њега личио на прави пиштољ и био је пиштољ, с обзиром да није имао буренце, а који исказ је у сагласности са осталим изведеним доказима на главном претресу.

Правилно је првостепени суд у потпуности прихватио и писане доказе у списима - одговарајуће потврде о привремено одузетим и враћеним предметима, као сачињене у одговарајућој законом предвиђеној процедури од стране надлежних државних органа, при чему из потврде о привремено одузетим предметима од окривљеног ББ произилази да је од истог одузета платна картица "Поштанске штедионице" на име оштећеног ГГ са исечком, док је од окривљеног АА одузет телефон марке “Samsung Galaxy J2 Pro”, који је, такође приликом извршења кривичног дела одузет оштећеном, а затим му је враћен.

Такође је првостепени суд чињенично стање ближе описано под тачком један изреке првостепене пресуде правилно и на несумњив начин утврдио обзиром да су платне картице и исечак "Поштанске штедионице" привремено одузети од окривљеног ББ, а мобилни телефон “Samsung Galaxy J2 Pro” од окривљеног АА, што је све власништво оштећеног ГГ, који је у свом исказу, који је правилно прихватио првостепени суд, на јасан и детаљан начин описао два лица која су му пришла, запретила му пиштољем, описавши и њихов физички изглед и старосну доб, објашњавајући детаљно ударце које је задобио, из чега јасно произилази, по правилном

налажењу првостепеног суда, да је предметно кривично дело извршено у саизвршилаштву, односно правилно је суд, супротно жалбеним наводима, утврдио саизвршилаштво другоокривљеног ББ у предметном кривичном делу.

Правилно првостепени суд није прихватио одбрану окривљеног ББ да је потврде о привремено одузетим предметима потписао због примене физичке силе над њим у полицији, с обзиром да из записника о саслушању окривљеног пред судијом за претходни поступак од 27.10.2019. године, произилази да је окривљени јасно истакао да нема здравствених проблема и да нема примедбе на третман током задржавања, те да на главном претресу, по правилној оцени првостепеног суда, није дао уверљиво објашњење за овакве наводе.

Супротно жалбеним наводима браниоца окривљеног АА, да телефон који је по потврди о привремено одузетим предметима одузет од окривљеног АА није телефон који је припадао оштећеном ГГ јер је телефон који је враћен оштећеном сребрно плаве боје са наведеним ИМЕИ бројевима, док је телефон који је одузет од окривљеног сребрне боје и неутврђеног ИМЕИ броја, правилно првостепени суд закључује да се ради о формулацији у опису боје која је прецизирана, а никако различита, а да су ИМЕИ бројеви утврђени, те је у овом делу правилно првостепени суд прихватио исказ оштећеног ГГ, који је јасно навео да су предмети који су му одузети приликом извршења кривичног дела управо они који су му враћени, о чему је сачињена одговарајућа потврда, дакле, оштећени је телефон препознао као свој. Стога се, имајући у виду наведено, а супротно жалбеним наводима, у конкретном случају не ради о различитим телефонима.

Такође, правилно је првостепени суд прихватио налаз и мишљење вештака професора др Станковић Зорана, обзиром да је наведени налаз и мишљење дат од стране стручног лица за ту врсту вештачења, да је у свему са правилима струке и науке детаљно образложен и не садржи никакве контрадикторности, неразумљивости и непоузданости, а из ког несумњиво произилази врста, тежина и механизам настанка телесних повреда насталих код оштећеног ГГ.

Поред тога, првостепени суд је на основу изведених доказа правилно и на несумњив начин утврдио чињенично стање ближе описано под тачком два изреке првостепене пресуде. Наиме, правилно је првостепени суд прихватио одбране окривљених АА и ББ, који су на главном претресу признали извршење кривичног дела, детаљније у одбрани ублажавајући у опису начин свог поступања, тако што је окривљени АА навео да је оштећени ДД изазвао сукоб вређајући га, да је због тога оштећеном ударио један шамар од кога је оштећени пао, а да је окривљени ББ заправо желео да раздвоји окривљеног АА и оштећеног, више тактички му узевши ранац како би се он одвојио од окривљеног АА, уз навођење да никакав пиштољ нису имали код себе.

Правилно је првостепени суд, у погледу свих ових околности, прихватио исказ оштећеног ДД, јер је исти доследно, у свим фазама поступка, описао како се овај догађај одиграо, насупротив одбранама окривљених, јасно описавши да су му окривљени пришли док се кретао улицом и један од њих га је изненада ударио песницом, да су му

говорили да им да паре и новчаник, а затим и цео ранац, при чему је један од њих имао пиштољ који му је показао тако што га је мало извукао испод јакне, а исказ оштећеног у потпуности потврђује снимак сигурносне камере кафе бара "...", приказан на главном претресу. Такође је правилно првостепени суд из налаза и мишљења др Станковић Зорана утврдио врсту, тежину и механизам настанка телесних повреда код оштећеног ДД.

Такође је првостепени суд на основу изведених доказа, правилно и на несумњив начин утврдио чињенично стање ближе описано под тачком три изреке првостепене пресуде. Наиме, правилно је првостепени суд прихватио одбрану окривљеног ВВ, који је у поступности признао чињенице и околности везане за критични догађај, описујући и образлажући своје поступање критичном приликом, као и поступање окривљеног АА. Окривљени АА је, по правилној оцени првостепеног суда, у намери да ублажи свој положај у овом кривичном поступку, описао да је учествовао у извршењу овог кривичног дела али након обраћања оштећених њему и покушаја да га шутну, наводећи притом, да нису одузели новац оштећенима, а који наводи су у супротности са исказима оштећених ЂЂ и ЕЕ, које је суд у потпуности прихватио.

Наиме, правилно је првостепени суд у погледу ових околности критичног догађаја прихватио исказе оштећених ЂЂ и ЕЕ, који су на уверљив и међусобно сагласан начин описали радње окривљених, при чему је оштећени ЕЕ са сигурношћу препознао окривљеног ВВ, као лице које је имало пиштољ, а на главном претресу окривљеног АА, као лице које му се обратило, а овакви наводи оштећеног поткрепљени су и осталим писаним доказима у списима предмета – одговарајућим потврдама о привремено одузетим и враћеним предметима, које суд правилно прихвата као сачињене од надлежних државних органа у законом предвиђеној процедури, а на које странке нису имале примедби.

Првостепени суд је за напред утврђено чињенично стање у образложењу пресуде дао јасне и недвосмислене разлоге који у погледу одлучних чињеница не садрже никакве противречности и нејасноће, а које у свему као правилне прихвата и Апелациони суд у Београду као другостепени, па имајући у виду да се у изјављеним жалбама бранилаца окривљених не указује на постојање неких чињеница које би довеле у сумњу правилност утврђеног чињеничног стања, већ се само износи сопствена оцена изведених доказа и понављају се одбране окривљених, то је Апелациони суд жалбене наводе бранилаца окривљених којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, оценио као неосноване. Првостепени суд је правилно и на несумњив и поуздан начин утврдио да су окривљени кривична дела за која су у овом кривичном поступку оглашени кривим и осуђени извршили са директним умишљајем и за наведено је суд у образложењу пресуде на страни 17. и 18. дао јасне и аргументоване разлоге које у свему као правилне прихвата и овај суд као другостепени, тако да се у овом погледу супротни жалбени наводи, оцењују као неосновани.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање које произилази из списка предмета, првостепени суд је правилно применио кривични закон када је нашао да су се у кривично-правним радњама окривљених АА, ББ и ВВ, ближе описаним у изреци

првостепене пресуде, стекла сва законска како субјективна, тако и објективна обележја кривичних дела за која су оглашени кривима побијаном пресудом и то: у радњама окривљених АА и ББ, ближе описаним под тачком 1 изреке првостепене пресуде, кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ, у радњама окривљених АА и ББ, ближе описаним под тачком 2 изреке првостепене пресуде, кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ и у радњама окривљених АА и ВВ, ближе описаним под тачком 3 изреке првостепене пресуде, кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ. Супротни жалбени наводи бранилаца окривљених АА и ВВ, којима се указује да се у конкретном случају може применити правна квалификација једног кривичног дела разбојништво из члана 206 ст 1 КЗ, се од стране Апелационог суда у Београду оцењују као неосновани, имајући у виду да је првостепени суд за своју одлуку у образложењу пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, правилно налазећи да је кривично дело извршено претњом да ће се напасти на живот или телесни интегритет према два оштећена лица.

Жалбом јавног тужиоца побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да суд приликом одмеравања казне за извршено кривично дело, није на правилан начин ценио утврђене чињенице које утичу да казна буде мања или већа, те је, одлучујући о висини казне коју ће изрећи у конкретном случају, дао правелики значај олакшавајућим околностима које је нашао на страни окривљених, а да при томе није водио рачуна о тежини конкретних кривичних дела, њиховој друштвеној опасности, те околностима под којима су иста извршена, где довођење у везу постојећих олакшавајућих околности са околностима извршених кривичних дела нема такав интензитет да оправдава изрицање предметних казни затвора. Истиче се да при оцени делимичног признања извршења два кривична дела окривљеног АА, првостепени суд није вршио вредновање ове чињенице, већ ју је механички прихватио као олакшавајућу околност, без анализе психолошких фактора који леже у основи таквог понашања окривљеног, а такође је неоправдано као олакшавајућу околност ценио породичну ситуацију окривљеног АА, да је ожењен и отац једног малолетног детета, обзиром да, по ставу тужилаштва, вршење кривичних дела није начин да се издржава породица и да се решавају егзистенцијална питања. Наводи се да при оцени делимичног признања извршења кривичног дела окривљеног ББ, првостепени суд није вршио вредновање ове чињенице, већ је механички прихватио као олакшавајућу околност, а такође, приликом вредновања чињенице да је окривљени ББ млада особа, у образложењу ожалбене пресуде нису дати разлози зашто је младост окривљеног узета као олакшавајућа околност. Даље се указује да се признање извршног кривичног дела од стране окривљеног ВВ у светлу постојања других доказа, не може третирати као олакшавајућа околност на начин да у битном утиче на одмеравање казне и тиме онемогући остваривање сврхе кажњавања, а такође, приликом вредновања чињенице да је окривљени ВВ млада особа у образложењу ожалбене пресуде нису дати разлози зашто је младост окривљеног узета као олакшавајућа околност. Став тужилаштва је да суд није у довољној мери ценио чињеницу да су окривљени више пута осуђивани због истоврсног кривичног дела учињеног у кратком временском периоду, а што је довело до стварања законских услова за опозив условне осуде за истоврсно кривично дело, што суд није ценио као отежавајућу околност.

Жалбом браниоца окривљеног АА, адвоката Палибрк Драгана, побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да је казна од 6 година затвора, на коју је окривљени осуђен, веома висока, без обзира што је до сада више пута осуђиван. Наводи се да је јасно да се радило о лакшим кривичним делима, да су све досадашње санкције биле или условне осуде или мање затворске казне издржаване у кућним условима, па, стога, одбрана сматра да је оволика казна изузетно велика у односу на све и олакшавајуће и отежавајуће околности које стоје на страни окривљеног.

Жалбом браниоца окривљеног ББ, адвоката Марковец Тамаре, побија се првостепена пресуда због одлуке о кривичној санкцији и указује да се законски минимум прописан за став 1 и 2 кривичног дела разбојништво разликује, те да би у односу на окривљеног ББ преквалификација дела услед недостатка доказа за квалификаторни облик прописан ставом 2 чланом 206 КЗ могла и мора имати утицај на висину претходно изречене казне, а самим тим и на висину јединствене казне затвора.

Апелациони суд у Београду налази да је првостепени суд приликом одлучивања о избору врсте и висине кривичне санкције коју ће изрећи окривљенима, имао у виду све околности из члана 54 КЗ који су од утицаја да врста и висина кривичне санкције буде правилно одабрана и њена висина правилно одмерена и истима је дао одговарајући значај. Од олакшавајућих околности на страни окривљеног АА, суд је ценио делимично чињенично признање два извршена кривична дела, његове породичне прилике, наиме да је ожењен, отац једног малолетног детета, као и да се ради о релативно младој особи, док је од отежавајућих околности на страни окривљеног ценио ранију вишеструку осуђиваност, при чему суд окривљеном није као отежавајућу околност ценио ранију осуђиваност из пресуда из којих је условну осуду опозвао и казну затвора узео као утврђену, већ само из пресуда на које се у изреци ова пресуда позива, при чему се и код тих пресуда ради о кривичним делима из исте групе кривичних дела против имовине, па је суд, ценећи све околности конкретног случаја, а нарочито степен кривице окривљеног, јачину угрожавања, односно повреде заштићеног добра, околности под којима је дело учињено, ранији живот окривљеног, његове личне прилике, држање после учињеног кривичног дела, применом напред наведених законских прописа, те одредбе члана 45 КЗ, окривљеном АА за извршено кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ претходно утврдио казну затвора у трајању од 3 (три) године, за извршена три кривична дела разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ, претходно утврдио казне затвора у трајању од по 2 (две) године, а затим, применом одредбе члана 67 став 1 КЗ окривљеном опозвао условну осуду изречену пресудом Првог основног суда у Београду Спк 845/17 од 14.11.2017. године због кривичног дела из члана 204 став 1 у вези са чланом 61 КЗ и казну затвора из те пресуде у трајању од једне године узима као утврђену, те даљом применом одредбе члана 60 КЗ окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) година, с тим што је на основу члана 63 КЗ окривљеном у изречену казну затвора урачунао време проведено у притвору по решењу дежурног судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кп.бр. 472/19 од 27.10.2019. године, који му се има рачунати од 25.10.2019. године, када је ухапшен, па надаље.

Такође, од олакшавајућих околности на страни окривљеног ББ суд је ценио

делимично чињенично признање једног извршеног кривичног дела, чињеницу да се ради о младој особи, док отежавајућих околности на страни окривљеног суд није нашао. Првостепени суд је, имајући у виду побројане олакшавајуће околности, у одсуству отежавајућих, применом напред наведених законских прописа, те одредбе члана 45 КЗ, правилно окривљеном ББ за извршено кривично дело разбојништво из члана 206 став 2 у вези са ставом 1 у вези са чланом 33 КЗ, претходно утврдио казну затвора у трајању од 3 (три) године, за извршено кривично дело разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 (две) године, а затим, применом одредбе члана 67 став 1 КЗ, окривљеном опозвао условну осуду изречену пресудом Другог основног суда у Београду К.бр. 221/19 од 05.07.2019. године због кривичног дела из члана 204 став 1 тачка 1 у вези са чланом 30 КЗ и казну затвора из те пресуде у трајању од 8 (осам) месеци узео као утврђену, јер је окривљени у времену проверавања учинио наведено кривично дело, те даљом применом одредбе члана 60 КЗ окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године и 6 (шест) месеци, с тим што је на основу члана 63 КЗ, окривљеном у изречену казну затвора урачунао време проведено у притвору по решењу дежурног судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр. 472/19 од 27.10.2019. године, који му се има рачунати од 25.10.2019. године, када је ухапшен, до 25.12.2020. године, када је притвор према окривљеном укинут.

Правилно је првостепени суд од олакшавајућих околности на страни окривљеног ВВ ценио чињенично признање извршеног кривичног дела, чиме је допринео бржем и ефикаснијем окончању поступка, чињеницу да се ради о младој особи, док отежавајуће околности на страни окривљеног суд није нашао, па је правилном применом напред наведених законских прописа, те одредбе члана 45 КЗ, окривљеном ВВу за извршена два кривична дела разбојништво из члана 206 став 1 у вези са чланом 33 КЗ, претходно утврдио казне затвора у трајању од по 2 (две) године, а затим, применом одредбе члана 67 став 1 и члана 70 КЗ, окривљеном опозвао условну осуду изречену пресудом Трећег основног суда у Београду Спк 439/17 од 16.10.2017. године због кривичног дела из члана 204 став 1 тачка 3 у вези са чланом 61 КЗ и казну затвора из те пресуде у трајању од 8 (осам) месеци узео као утврђену, јер је окривљени у време проверавања учинио наведено кривично дело, с тим што је наведено утврђено после истека времена проверавања, али пре истека рока од једне године од дана када је протекло време проверавања, те даљом применом одредбе члана 60 КЗ, окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, с тим што је на основу члана 63 КЗ окривљеном у изречену казну затвора урачунао време проведено у притвору по решењу дежурног судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп.бр. 478/19 од 31.10.2019. године који му се има рачунати од 29.10.2019. године, када је ухапшен, до 25.12.2020. године, када је притвор према окривљеном укинут.

И по налажењу Апелационог суда у Београду, тако одмерена казна сразмерна је тежини извршеног кривичног дела, степену кривице окривљених и степену угрожености заштићеног добра, али неопходна за остварење сврхе кажњавања предвиђене одредбом члана 42 КЗ.

Стога су жалбе јавног тужиоца, браниоца окривљеног АА, адвоката Палибрк

Драгана и браниоца окривљеног ББ, адвоката Маковец Тамаре, изјављене због одлуке о кривичној санкцији, одбијене као неосноване.

Са напред наведених разлога, на основу одредбе члана 457 ЗКП, Апелациони суд у Београду је одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-виши саветник
Снежана Доганцић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.